

Püspöki jelentés 2020. november

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

A Filippi levél szavaival köszöntök mindenkit cikluszáró közgyűlésünkön: „Ha tehát helye van Krisztusban az intésnek, helye van a szeretet vigasztalásának, helye van a lélekben való közösségnek, helye van a szívnek és könnyőreletességnek, teljesítsétek az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egy ugyanazon indulattal; semmit sem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségéből, hanem alázatosan, egymást különbnek tartván ti magatoknál!” (Filippi 2,1-3)

Ebben a rövid exhortációban, melyet az apostol Jézus Krisztus személyében és művében gyökereztet, mindent meghallhatunk, ami cikluszáró közgyűlésünkön részben a napirend, részben a folyamatban lévő tisztújítás, részben egyházkerületünk sajátos helyzete, részben az egész országot és világot sújtó vírus-járvány körülményei, de leginkább az anyaszentegyház e földi vándorlásának valósága és reménységben hordozott jövője tár elénk. Közgyűlésünk napirendje egyszerű, ám a körülmények folytán rendkívül nagy feladatot ró ránk. Az egyszerűség a már évek óta kialakult rendhez kapcsolódik. A közgyűlés elé terjesztett beszámolókat, jelentéseket, és folyó ügyeket, szokásos módon, írásos formában megküldtük az alkotó tagoknak, ezért kinek-kinek módja volt arra, hogy áttekintse azokat. Így ha elfogadunk majd egy-egy jelentést, azzal a nyugalommal tehetjük, hogy nem röpke szavak nyomán hozunk döntést. Ezt azonban most a szükség is kikényszeríti, hiszen a járvány miatti korlátozások nem teszik lehetővé a személyes találkozást. Ha tehát egy-egy beszámolóhoz vagy jelentéshez kérdése van valakinek, kérem, szorítkozzék a lényegre, mert nincs tapasztalatunk online térben közgyűlést tartani, de azt már tudjuk, hogy ily módon sokkal nehezebb bármiféle diskurzust lefolytatni. Remélem, hogy a következő, alakuló közgyűlést és a többit személyes találkozás keretében tarthatjuk meg.

Még néhány szó a rendkívüliségről! Amikor a Kormány és személyesen Orbán Viktor miniszterelnök jóvoltából hozzákezdhattünk a leégett Ráday Kollégium újraépítéséhez, már tudtuk, hogy ezt az utolsó, cikluszáró közgyűlésünket nem tarthatjuk itt, a Ráday Kollégiumban, ahonnan most főgondnok úrral köszöntünk benneteket. Kerestük is az alkalmas helyet, és több gyülekezet fel is ajánlotta, hogy méltó körülményeket biztosít a közgyűlésnek. Köszönet érte! A járvány második hulláma azonban ezt is megváltoztatta. Először is, el kellett halasztanunk a lelkészsképesítő vizsgákat, így ma nem kerül sor lelkésszentelésre, erre majd a tavasszal megtartandó vizsgák után lesz mód. De ezt mellőzve sem élhattünk a gyülekezetek felajánlásaival, mert a járványveszély nem teszi lehetővé, hogy 100 tagú közgyűlésünk biztonsággal ülésezzen. És harmadjára, azt is szóba kell hoznom, hogy a járvány miatt a választási bizottság lerövidítette a szavazatok beküldésének határidejét. Így, már ismerjük a püspöki és főgondnoki tisztre megválasztottok személyét is. E helyről is gratulálunk Balog Zoltán lelképásztor úrnak, akit püspökké választottak gyülekezeteink, és Veres Sándor főgondnok úrnak, aki újra elnyerte az egyházközségek bizalmát tisztsége folytatásához. Korábban a közgyűlés általában a választások kellős közepére esett, ezért a püspöknek is ügyelnie kellett, hogy ne kampányoljon a beszámolójában, most azonban a szavazatbontás után talán nem ér az a gyanú, hogy mondandóval egyik vagy másik jelöltet akarom előnybe hozni. Sőt, ha mondhat valamit egy leköszönő püspök, én egész

egyházunkat szeretném előnybe hozni mindazzal, amit mondandó vagyok, igazodva az apostol szavához, aki egyenlő indulatról, egy ugyanazon szeretetről, egy érzésről szól, azzal a feltétellel, hogy ki-ki versengés nélkül, a hiábavaló dicsőség-hajszát félretéve, különbnek tartsa a másikat önmagánál. Az egyházmegyéek választási eredményeit nem ismerjük még teljes körűen, de gratulálok minden megválasztott esperesnek és megyegondnoknak, zsinati tagnak, és kívánom, hogy a kerülettel együtt jó rendben (jobb rendben, mint eddig!) szolgálják egyházunk üdvét-javát!

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés! 18 esztendeje kaptam először megbízást egyházkerületünk gyülekezeteitől a püspöki szolgálat ellátására, aztán még kétszer nyertem el gyülekezeteink bizalmát e tisztségre. Pár nappal ezelőtt egy bölcs emberrel beszélgetve, némileg kétségesskedve tanácsot kértem, ugyan és vajon, mit mondhatok erről a háromszor hat évről, mibe foglalhatom össze, hogyan tárhatom a közgyűlés elé mindazt, amit történt, és azt is, amit terveztünk és el is kezdődött, meg azt is, amit szerettünk volna megvalósítani, ám nem sikerült, de még azt is, amit egyáltalán nem terveztünk, mégis meg kellett vele küzdenünk, külső és belső okok folytán egyaránt? Ő csak annyit felelt: a tények magukért beszélnek. Valóban, a tények beszélnek, és ez feloldoz, hogy hosszú listát terjesszek a közgyűlés elé. Úgy vélem, a néhány kiküldött melléklet (a népmozgalmi adatok, a közoktatásunk és hittanoktatás helyzete, a gyülekezet-szervezési munka, az a tény, hogy lelkeszi karunk felében megújult, hogy új gyülekezetek szerveződtek, hogy a kerület anyagiakban is növekedett, de legfőképpen, hogy Isten megtérőkkel gyarapította a gyülekezeteket), bőven elegendő kóstolónak. Az egyházmegyéek küldöttei pedig ismerik espereseik jelentéseit, ezekből még pontosabb képet kaphatnak egy-egy megye életéről, s miután mindenki gyülekezetből érkezett, akár a saját helyi közössége tükrében is áttekintheti a mögöttünk lévő két évtizedet. Én szeretném nagyobb távlatba helyezni ezeket az időket. Im már 30 esztendeje, hogy Magyarország is kiszabadult az ateista diktatúra igájából, véget ért az ország katonai megszállása, szabadon választhatja az ország vezetőit és dönthet társadalmi berendezkedéséről. Ez a változás egyházunk számára is új távlatot nyitott, elkezdődhetett a korlátozások nélküli missziói munka, a szabadon választott Zsinat hozzáfoghatott az egyház törvényeinek megfelelő átalakításához, lassacskán elindult az egyházak kárpótlása is, és ezzel egyidejűleg az egyházak társadalmi jelenlétének rehabilitálása és az egyházi intézmények újra-alapítása és újra szervezése. Tudjuk, hogy egy templomot néhány pillanat alatt romba lehet dönteni, holott felépíteni akár évtizedekbe tellett. A mi tapasztalatunk most azzal is bővült, hogy ennél is tovább tart egy félig-meddig rommá tett épületet megfelelő állapotba hozni, úgy, hogy közben benne lakunk. Most, hogy gyülekezetünkben zajlik a templom átépítése, tudom, miről beszélek. Egyházunkat úgy kellett újra építeni – és még nem vagyunk a végén –, hogy közben nem költözhattünk ki a senkiföldjére, hiszen az egyház nem költözhet ki önmagából, nem szüntethettük meg átmenetileg sem a szolgálatunkat, hiszen az egyház szolgálataiban létesül folyamatosan, de közben pincétől a padlásig mindent át kellett és kell építeni. Ennek a még be nem fejezett munkának sok-sok támogatója volt kívül és belül egyaránt, és ezért, ha a lendület időnként meg is tört, a türelmünk és reményünk megmaradhatott. Igen, volt kívül is és belül is zavaros és zavaró hangok. Kívülről leginkább azzal a sugallattal zavarogtak, hogy jó lenne, ha megvalósítanánk a láthatatlan egyház eszményét, vagyis szívódjunk fel nyomtalanul,

jeltelenül a társadalomban, és messzemenőig támogatni fogják, ha titkos terápiás intézetként működünk majd azok számára, akiknek a vallásoskodás a hobbi. Olykor ez a hang, egyházi hangzó változatban, a mi közösségeinkben is felerősödött. Két példát hadd hozzak rá, csak a közelmúltból. Az egyik a vírus járvány miatt bevezetett korlátozó intézkedésekhez kapcsolódik. Amikor tavasszal arra kértük a gyülekezeteket, hogy online térben tartsák az istentiszteleteket, odáig elmenően, hogy házi közösségek keretében legyen úrvacsorázás, némelyek azonnal hitvalló helyzetbe helyezték magukat, mondván: ha nem lehet a templomajtókat kinyitni, tekintsük ezt egyfajta babiloni fogságnak, hegedűnket akasszuk fűzfákra, és ne énekeljünk. Vagyis ne prédikáljunk, ne vigasztaljunk, ne kommunikáljunk, mintha itt sem lennénk. Voltak, akik disputát is generáltak, és nagy zajjal, hangos szóval érveltek amellett, hogy hallgassunk! Hallgassunk el? Mint a pártállam idején – akkor kényszerből, most szabadon, ugye? A másik példát a tisztújítással kapcsolatban hozom elő. Az egyik püspök-jelölt kapcsán firtató hangok kezdték először suttogni, aztán egyre ingerültebben harsogni, hogy jaj, micsoda kára lesz az egyháznak abból, ha olyan személy lesz egyházkormányzóvá, aki korábban közszolgálatot töltött be, miniszter volt. Jobb lenne, édesgettek némelyek, úgy berendezni az egyház életét, hogy semmi közünk ne legyen se politikához, se közélethez, se államhoz, úgy általában semmihez, amelynek a valóságában egyébként élünk és amelytől intézményfenttartói normatívát, rekonstrukciós támogatást várunk, s mellesleg énekeljük teli torokból egy politikus (egy király!) zsoltárát a 150-ből, s valljuk, hogy Krisztus egy politikus (egy király) a fia! S még Bonhoeffert is lehetett szavalni, aki mégiscsak politikai okból lett mártírrá. De kicsire, Bonhoefferre, és nagyra, Zsoltárra és Bibliára, ugyebár, nem adunk, legyünk mi egészen tiszták és mentek mindettől, és keressünk olyan vezetőket, akik személyükben is garantálják, hogy ne fertőzzön be a politikai koronavírust. Csak azt nem tudom, miért mondta Jézus Krisztus a tanítványainak, hogy elküldelek benneteket, mint bárányokat a farkasok közé? S vajon, az egyházunkat olyannyira féltő lelkészeink és presbitereink, akik ennyire aggódnak a politika miatt, nem veszik észre, hogy ők maguk is egy sajátos politikai programot képviselnek ezzel? S vajon feledtük volna az egyszerű igazságot: minden politika, de a politika nem minden? Egyszerűbb lenne feltétlen szabadságot gyakorolni, vagy elutasítani minden támogatást, vagy megköszönni azt. Mindkettő belefér Krisztus gyermekeinek királyi szabadságába, mert a fiak szabadok! S vajon megfordítható-e az a jó egyházi rend, hogy csak az lehet jó püspöknek, aki lelkésznek jó, vagyis azért valamennyi időt (mondjuk tíz évet) azért szolgált már gyülekezetben? Leginkább az rendített meg, amikor érvelést hallottam valakitől a korrupt politikusok ellen, és nyomban tőle, az ő szájából érvelést a korrupt és parázna papok és presbiterek mellett. Mert, mondotta, a politika az közélet, az egyház meg privátszféra.. De már nem merészkedem tovább ebben a mocsárban, és nem folytatom érvelésemet, nézeteimet amúgy is ismeri! Ez a két epizód azonban jól mutatja, hogy újraépülésünk idején végig nagy kérdésünk volt és maradt is, hogy miképpen tudjuk hűségesen betölteni krisztusi elhívásunkat és szolgálatunkat. Mert ennél nagyobb áldás, Ővele egynek lennie a titokzatos egyességben, az megváltás szépséges áldásában és az üdvösség reményében – ennél nagyobb és több nincs, ez a boldog életcél! Olyan korban élünk, amikor a keresztyén világ nagy szellemi erői komoly és veszélyes átalakító kísérleteknek vannak kitéve. Riadtan látjuk mindenfelé, hogy az igazságot véleménnyé silányítják, az igazságszolgáltatás jogszolgáltatássá züllik, szeretet meddő szentimentalizmusba fullad, és az Istennel való csodálatos egység szürke massa lesz,

amelyben senkinek nincs arca, sorsa, nemzete, története, de még nemi identitása sem. Ha valamit meg kellett volna tanulnunk a pártállami idők hányattatásaiból és sanyargatásából, az éppen az, hogy miként tudunk hűségesen örködni a létrontás idején, és hogyan tudunk áldozatosak lenni akkor is, amikor e világ mértéke szerint nem vagyunk hatékonyak, s hogyan tudunk megmaradni Krisztus kegyelmében akkor is, amikor az egész embervilág ismét magának akarja elorozni Isten dicsőségét? Miért is baj, kérdezem, ha valaki az mondja Soli Deo Gloria?

Számomra már a rendszerváltás előtti idők is ezzel a töprengéssel teltek, és aztán 18 évvel ezelőtt is csak ez érdekelt, és most is csak ez foglalkoztat. Igen, egykor egészen mások voltak a külső és a belső feltételek, de a kérdés így is megáll: hogyan lehet hűségesnek lenni akkor is, amikor könnyen mennek a dolgok, amikor dűlőre lehet jutni a társadalom és a politika reprezentánsaival; hogyan lehet állhatatosan mondani az igazságot akkor is, amikor van cenzúrázatlan média-felületünk, és nem ülnek a nyakunkon háromperhármasok; és nem elhallgattatni akarnak minket, hanem csak finoman terelgetnek erre-arra; és hogyan lehet megtartani a testvéri kapcsolatot Krisztus gyermekeivel akkor is, amikor az állam nem ellenséges akciókkal szorít gettóba, hanem éppen rehabilitálja az egyházat, mint társadalmi alakzatot, de nem feltétlenül kultiválja a Krisztus-követést? Korántsem kívánom kétségbe vonni, távol álljon tőlem, hogy ne mentek volna végbe felfoghatatlanul nagy változások. A zsoltáros szava visszhangzik folyton a szívemben: mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók, akkor a szánk megtelt nevetéssel. (126. Zsoltár) Ebben élek 30 esztendeje, és éppen ezért vetem fel újra meg újra ezeket a kérdéseket, mert immár a hálánk kifejezése és megmutatása a döntő kérdés.

Abba már nem tudok belebocsátkozni, csak hangot adni felőle, hogy a vírusjárvány remélt és várható vége is világosan megmutatja (most talán ez a legvilágosabb), hogy e mostani világ több kérdésben zsákutcába jutott, bűnben vesztegel. S bár a bűneset és a paradicsomkerti kiűzetés óta nyilvánvaló, hogy nem élhetünk Isten elleni lázadásban, az újfajta ígéretések újmódi álprófétái megint, újra megkezdték felvonulásukat, hogy romlásba vigyék a világot, és látom, elvegyültek középük a régi áltatások megannyiszor leleplezett, korszerűre vedlett csalói is. És látom, hogy az egyház közösségéből is kacsintgatnak némelyek a régi hazugságokra. Alakulnak a titkos és kevésbé titkos alkuk, rejtett és nyílt árulások születnek, és máris hamis teológiák és álságos programok állnak rendelkezésre. Mindeközben aza feladat várna ránk, hogy a járvány miatt megrendült közösségi életünket újrászervezzük. Az ősellenség, az antikrisztus erői számosak és iparkodók, a mi erőnk kicsiny nagyon! Hogyan tovább? Boldog hitben! Mert küzd értünk a hős vezér, Jézus Krisztus, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, Isten szent Fia. Ő a mi diadalmunk.

Amit püspöki szolgálattal elvégezhettem, kérem, mindennek a mérlegére tenni. Amit elmulasztottam, ugyanígy ezen a mérlegen ítéljétek meg, és legyetek kegyesek hozzám, mert tudom, sok a mulasztásom. Ha akaratlanul megbántottam valakit, ehelyt is bocsánatot kérek tőle. Köszönöm imádságaitokat, hűségeteket, köszönöm, hogy társaim voltatok sok jó szolgálatban, köszönöm, hogy szeretetben hordoztatok.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés! Búcsúzóra szeretnék köszönetet mondani munkatársaimnak is, akik itt részben a püspöki hivatal, részben pedig az egyházkerületi

székház munkáját végezték, akik hűséggel szolgáltak mindenkinek, engem pedig emlékeztettek kötelességeimre, kipótolták a mulasztásaimat, imádkoztak érettem is, megújították erőimet, és megtettek mindent egyházunk épüléséért.

Köszönöm Tóthné Zsuzsa hűséges munkáját, aki a Püspöki Hivatal legidősebb szolgálattevője, és immár 43 esztendeje van közöttünk. Három püspököt szolgált, de valójában a Dunamelléki Egyházkerület három nemzedékét. Köszönöm azt a, mondhatni, édesanyai szeretetet, amellyel körülvett, ahogyan a szeszélyeimet elhordozta, és ahogyan őrt állt itt, a püspök dolgozószobája előtt, jelezve örömet és gondot, munkát és áldást egyaránt. Külön köszönöm, hogy állhatatossággal írásba tette számos igehirdetésemet, előadásomat, és nemcsak állhatatosan, hanem alázatosan is, hiszen képzett teológusként és lelkipásztorként nagyvonalúan elsiklott a gyengécske vagy éppen tévelygő mondataim felett is.

Szeretnék köszönetet mondani Kardos Ábel püspöki titkárnak, aki az egész Hivatal munkáját összefogta, munkatársait bölcsen és határozottan irányította, az egyházkerületi adminisztrációt példásan vezette, és állt készséggel rendelkezésre minden lelkipásztornak, presbiternek, gyülekezeti munkásnak, egyháztagnak, épp oly készségesen, mint a püspöknek, és ez nagy érdem.

Szeretnék köszönetet mondani Regéczy Nagy Enikőnek, aki az egyházkerület külkapcsolatait intézte, nagy hűséggel, pontossággal, derűvel, és messze többet is nyújtott, mint amit munkaköri leírása mutatott. Sokak titkos lelkipálcázója volt. Köszönöm bölcsességét és türelmét.

Köszönettel tartozom Szabó Gabriellának, aki a lelkipásztor továbbképzés nehéz ügyét végezte, szervezte, inspirálta, számon tartotta, és előre vitte. Olyan új területen kellett előre jutnia, amelyre indításakor jó részt kísérletként tekintettünk, java részt neki köszönhetjük, hogy a kezdeményezés bevált.

Köszönöm Pintérné Rita áldozatos munkáját, aki csendes háttérmunkát végzett közöttünk az egyházkerület gyülekezeteinek és intézményeinek javára. A legtöbbet neki kellett meghallgatnia és hallgatnia is, legyen szó szolgálati autó biztosításáról, telefon számlákról, ingatlanokról, vagy a Ráday Kollégium bentlakóinak kisebb és nagyobb rendű ügyeiről.

Köszönöm Fónagy György fáradságát az egyházkerület gazdasági ügyeinek intézésében. Mint a beszámolókból is láthatjuk, olyan esztendőök állnak mögöttünk, amikor több tízmilliárd forint felelőssége hárult ránk. Ezek szabatos kezelése, embert próbáló feladat volt. Köszönjük, hogy a Kerület Gazdasági Bizottsága mindig pontosan áttekinthette az anyagi helyzetet, megalapozott döntést hozhatott, és leginkább azt, hogy érvényre juttatta a régi igazságot: az egyházban pénzügyek tekintetében nem elég a bizalom, bizonylatnak is lennie kell.

Köszönöm dr. Kéri Tamás jogtanácsos úr fáradságát. Higgadtsága folyton meggyőzött, hogy a jog hasznos tudomány, mert egyrészt mindent szabatos megfogalmazásba kell tenni, másrészt, ha lehet kerülni kell a bíróbúsítást.

Köszönöm Bölcsföldi Andrásnak, hogy vállalta és végezte a lelkészjelöltek lelkigondozását a folyton változó nemzedékek hosszú során.

Köszönöm Füle Tamásnak, hogy szép és kerületünk határain messze túl sugárzó médiát épített fel, igényesen és alaposan. S köszönöm, hogy meg is harcolt érte. A Parokia portál sokkal több, mint egyszerű hírfelület. S köszönöm, hogy számos gyülekezetnek is média-felüleletet nyitottak. Munkatársai most Jakus Ágnes, Barna Bálint, Somogyi Csaba, Rác Zsuzsanna.

Köszönöm a Ráday gyűjtemény, a Bibliás könyvesbolt, a kerületi konferencia-telepek vezetőinek és munkatársainak munkáját.

Köszönöm az egyházkerületi projektek ügyeiben fáradozó támogató csoport munkáját.

Köszönöm Andrási Szilvia, Kiss Zsuzsanna, Molnár Zsuzsanna, Majer Julia, Arnoldné Erika, Horváthné Csilla, Kokaveczné Erika, Virányiné Andrea, Sipos Enikő, Kardos Gerzson, Miskolczi Enikő, Bábi Róbert munkáját, akik a Püspöki Hivatal különböző területein álltak helyt hűséggel és jókedvvel.

Köszönöm Takaró András esperes úrnak, hogy amikor zűrzavarba került kerületünk a korábbi főjegyző távozásakor, vállalta, a legnagyobb egyházmegye esperesi teendői mellett, a jóbarát áldozatos készségét és a bölcs tanácsoló tisztét.

S végül, illesse külön köszönet Veres Sándor főgondnok urat, aki rendkívüli időkben volt rendkívüli társ itt, az egyházkerületben, és a zsinati munkában is. Egyrészt valóban gondnok volt, aki az egyházkerület számos gyülekezetének is intézte ügyeit, de intézte az egyházkerület többszáz beruházását is, kezdve a terveztetéstől az elszámolásig. Mégis, leginkább a lelki társat látom benne, aki érzékenyen és krisztusi szelídséggel erősített és vigasztalt engem is, nemcsak úgy, mint társat a vezetésben, hanem leginkább úgy, mint fiatalabb testvért. Felidézni se tudom sok-sok beszélgetésünket, melyek egy-egy üggyel kezdődtek, aztán az egyház jövőjének, a gyülekezetek épülésének, a hiteles keresztyénségnek és a Krisztusban való boldog reménységének a kérdéseivel folytatódtak. Szívvel örülök, hogy folytathatja főgondnoki szolgálatát, és kívánom, hogy ugyanolyan jó társa legyen majd az újonnan megválasztott püspöknek is, mint volt nekem.

Köszönöm az egyházkerületi közgyűlés alkotó tagjainak, szakbizottságainak, tisztségviselőinek állhatatos munkáját, barátságát, ügyszeretetét. Tudom, olykor voltak közöttünk viták, és tudom, velem nem könnyű vitatkozni. De vigasztaljon mindenkit az a tény, hogy számos esetben meghátráltam és engedtem a közösség bölcsességének, annyira eleve, hogy napirendre sem hoztam számos elgondolásomat és ötletemet. Ha pedig a vitában makacs voltam, vegyék úgy, én is csak egy voltam a sorban velük. Köszönöm a kerületből választott zsinati küldöttek munkáját, figyelmességét, a Zsinaton végzett szolgálatukat. Végül, de nem utolsósorban, sőt, nagyon szépen köszönöm az egyházkerület espereseinek és megye gondnokainak a szolgálatát. Sokak számára afféle sejtelmes, titok volt, hogy ugyan mi az az esperesi értekezlet, de mondhatom, csak egy titka volt: a munka. Bizony, sokat tanultam az esperesektől, ahogyan igaz ügy-szeretettel, készséggel fáradoztak a gyülekezetekért, lelkipásztorokért, közegyházért. Köszönöm, hogy barátságukba fogadtak, munkatársukká avattak, és külön azt is köszönöm, hogy elviselték gyakori ijedelmeimet, amikor egy-egy nehéz ügy kapcsán pánikba estem, és indulatba jöttem. De köszönöm, hogy együtt gondolkodhattunk azon, hogy miképpen lehet egyházunk alapító és növelő funkcióit

biztosítani. Köszönöm az együtt imádkozás szent lehetőségét is. Együtt örültünk az örülőkkel és együtt sírtunk a sírókkal. (Róma 12,15)

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés! A kevés időbe, amit megenged a napirend, engedtessek meg zárásul a váradalmairról szólni. Először is remélem és kérem, hogy szépen elbocsáttok majd e tisztségből. Mikor sor kerül a hivatal átadására, remélem, megkapom tőletek a felmentést is (kész a leltár!), és a felelősséget és szolgálatot jó szívvel, szeretettel, imádságos lélekkel teszitek rá az újonnan megválasztott kerületi vezetésre. Remélem és kérem, hogy mellettük állva majd a zsinati munkátokban is kifejezésre juttatjátok, hogy egyházkerületünk küldöttei lesztek ott. Isten áldja és őrizze meg a dunamelléki református egyházkerületet áldásul valamennyi kebelbeli gyülekezetének és szolgálójának, áldásul az egész magyar református egyháznak, áldásul hazánkban és egész nemzetünknek és áldásul az üdvösségért sóvárgó világnak (Róma 8,19) – Ura és Megváltó Krisztusa által a Szentlélek erejében, a Szentháromság dicsőségére! Töltsétek be az én örömeimet! Mert nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené! (Róma 9,16) Bizony, csak az Övé, a teremtő, megváltó, újjáteremtő Istené.

A 2019. novemberi közgyűlés óta nyugállományba vonult lelkészek:

Rácz Lajos és Rácz Márta, Újszászról (2019. november 1.), Muzsnai Lászlóné, Foktőről (2020. január 1.), Bereczky Ildikó, Harkányból (2020. március 1.), Veress Gábor, Bp.-Pesterzsébet-Klapka térről (2020. július 1.), Máté Sándorné, Szabadszállásról, (2020. augusztus 1.), Vörös Ákos, Dunabogdányból, (2020. augusztus 1.) Isten áldja meg pihenésüket!

A 2019. novemberi közgyűlés óta elhunyt lelkipásztorok:

Orbán Kálmán, Bp-Pestszentimre, 2020. január 22., Nagy István, Nagymaros, 2020. március 18., Tamás Bertalan, Bp-Skót Misszió, 2020. május 20., Tarr Kálmán, Kálvin Kiadó, 2020. szept. 15. Őrizzük meg emléküket hálaadással!